

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Увп I 260/05
31.01.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Зоје Поповић, Јелене Ивановић, Наде Кљајевић и Катарине Манојловић-Андрић, чланова већа, са саветником суда Гораном Јосифовим, као записничарем, решавајући по захтеву АА и ББ, које заступа пуномоћник АБ, адвокат, за ванредно преиспитивање решења Окружног суда у Београду У. бр. 826/04 од 16.12.2004. године, уз учешће противне странке - туженог Секретаријата за имовинско-правне послове и грађевинску инспекцију Градске управе града Београда - Сектора за управно-правне послове, Одељења за управно-правне послове из Београда, Ул. 27. марта бр. 42-45 и ВВ, кога заступа пуномоћник БА, адвокат, у грађевинском предмету, у нејавној седници већа одржаној дана 31.1.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев СЕ УВАЖАВА, УКИДА решење Окружног суда у Београду У. бр. 826/04 од 16.12.2004. године и предмет враћа истом суду на поновни поступак и одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним решењем Окружног суда у Београду У. бр. 826/04 од 16.12.2004. године, одбачена је тужба тужиља АА и ББ, у управном спору против оспореног решења туженог Секретаријата за имовинско-правне послове и грађевинску инспекцију града Београда - Сектора за управно-правне послове - Одељења за управно-правне послове Градске управе града Београда XXI-13 бр. 731.1-116/2003 од 04.5.2004. године, а којим је одбијена жалба ББ, ББ и других, изјављена против решења Одељења за комуналне и грађевинске послове Општине Стари Град у Београду V-01/42 бр. 351-385/98 од 10.3.2003. године, којим је у ставу I диспозитива одобрена обнова поступка окончана решењем Одељења за комуналне и грађевинске послове Општине Стари Град бр. 351-385/98 од 09.11.1998. године, које је постало правноснажно 13.11.1998. године, док је ставом II диспозитива одлучено да остане на снази решење бр. 351-385/98 од 09.11.1998. године, којим је ВВ одобрено извођење радова на адаптацији и пренамени постојећег сутеренског подрумског простора (десног степеништа гледано са улице), у пословни простор - _____.

У захтеву за ванредно преиспитивање побијане судске одлуке је наведено да су из образложења сазнале да је суд о истој ствари одлучио пресудом У. бр. 825/04 од 30.9.2004. године, по тужби ГГ и да у том управном спору нису учествовале ни као странке нити као заинтересована лица, па како је одлучено о њиховом праву без учешћа то указују да је учињена повреда правила поступка на њихову штету. Даље су навеле да су обе тужбе против истог оспореног решења поднете истог дана с тим што је тужба ГГ евидентирана под бројем У. 825/04, а њихова под бројем У. 826/04, па је суд уместо да споји ова два предмета најпре одлучио о тужби под У. 825/04 којом је одбио тужбу тужиље, а по сазнању да постоји и њихова тужба са истоветним захтевом, исту одбацује. Са ових и с тим у вези осталих навода ближе означених у захтеву предложиле су да суд обе судске одлуке Окружног суда у Београду укине и предмет врати том суду на поновно суђење, односно преиначи тако што ће усвојити тужбени захтев и обавезе туженог да им накнади трошкове поступка.

Противне странке - тужени Секретаријат за имовинско-правне послове и грађевинску инспекцију Београдске управе града Београда и ВВ, у одговору на захтев преиспитивања ове судске одлуке

Градске управе града Београда и БВ, у одговорима на захтев предложили су да суд исти одојде.

Решавајући о поднетом захтеву и испитујући правилност побијаног решења на основу чл. 48. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао да је исти основан.

Из образложења побијаног решења произилази да је Окружни суд у Београду одлуку као у диспозитиву истог донео са разлога што је увидом у пресуду тог суда У. бр. 825/04 од 03.9.2004. године, утврдио да је иста донета у управном спору по тужби ГГ, којом је тражен поништај решења туженог Секретаријата за имовинско-правне послове и грађевинску инспекцију Градске управе града Београда XXI-13 бр. 731.1-116/2003 од 04.5.2004. године, односно да је донета у управном спору о истој ствари те да се у конкретном случају не може поново одлучивати, па је применом чл. 28. ст. 1. тач. 6. Закона о управним споровима, тужбу тужиља одбацио.

Међутим, по налажењу Врховног суда Србије, одлука из диспозитива побијаног решења о одбацивању тужбе тужиља, овде подносилаца захтева, донета је погрешном применом одредбе чл. 28. ст. 1. тач. 6. Закона о управним споровима. Ово стога што је за одбацивање тужбе на основу чл. 28. ст. 1. тач. 6. Закона о управним споровима потребно је да су испуњени кумулативни услови у погледу постојања идентитета предмета спора и идентитета странака. У конкретном случају очигледно је да у ранијем (претходном управном спору У. 825/04) и каснијем (У. 826/04) постоји идентитет предмета спора, јер су тужиље ГГ, АА и ББ посебним тужба у управном спору оспоравале исти управни акт туженог органа - Секретаријата за имовинско-правне послове и грађевинску инспекцију Градске управе града Београда, XXI-13 бр. 731.1-116/2003 од 04.5.2004. године који је мериторно правноснажно решен тако што је пресудом Окружног суда у Београду У. 825/04 од 30.9.2004. године тужба тужиље ГГ одбијена, али по налажењу овог суда не постоји и идентитет странака. Ово стога, што идентитет странака постоји ако тужбу подноси исти тужилац против истог акта туженог органа, па како су тужиље АА и ББ посебном тужбом тражиле поништај истог оспореног решења туженог органа (као и ГГ), то је по налажењу овог суда Окружни суд у Београду погрешно утврдио да у управном спору по њиховој тужби већ постоји правноснажна одлука - пресуда У. 825/04 од 30.9.2004. године донесена у управном спору о истој ствари.

Због свега претходно наведеног потребно је да Окружни суд у Београду у поновном поступку правилно оцени основаност тужбе тужиља и донесе нову и на закону засновану одлуку у управном спору, у коме је дужан да отклони све напред наведене пропусте и расправи сва питања на која му указано овом пресудом.

Суд је захтев тужиља за накнаду трошкова поступка одбио као неоснован, јер је одредбом чл. 60. Закона о управним споровима, изричито прописано да у управном спору свака странка сноси своје трошкове.

Са изложеног, Врховни суд Србије је на основу чл. 49. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 31.1.2007. године, Увп. I 260/05

Записничар, Председник већа - судија,

Горан Јосифов, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

JK